



## Анатолій Дімаров і Шишаччина

рова жити не під батьковим, а під материним прізвищем. Радянська влада сину розкуркуленого перекирила б усі шляхи і ми не мали б письменника Дімарова.

Він безмежно любив Україну, нашу квітучу Полтавщину, Шишаччину...

Земля Шишаччини, її жителі довго пам'ятатимуть письменника, його окремі книги, які є в усіх бібліотеках нашого району. Та не всі читачі знають, що він народився саме на території сучасного села Товсте Шишачкої селищної ради. Він любив нашу землю і завжди пам'ятав її, а весною 2012 року разом з журналістами і репортерами радіотелестудії «Лтава»,

своєю дружиною Євдокією Несторівною, друзями і мною побував на місці батькового хутора і всього шишачького роду Гарасют. Гарасюти появились на Шишаччині з Вінничини, тобто з Правобережної України. На жаль, мені не вдалося відшукати козацьке коріння Гарасют, але прибувши на територію Миргородського полку, а саме Ярецьківської сотні, вони пустили своє коріння на Шишаччині на території куплених земель в Чарниша і вже тут породичалися з місцевими козацькими родами. Так з'явився хліборобсько-козацький рід, в якому лишилося і моє родове коріння по материнській лінії.

У доробку письменника кілька десятків книг. І майже в кожній він умістив часточку любові до своєї малої бать-

ківщини, описуючи рідну природу, своє оточення і біль розореного батьківського гнізда. Я відчула це досить гостро, коли ми відвідували Андронікову балку і я дала собі слово продовжувати його справу, правдиво оспівувати свою Шишаччину, її людей, природу. І поки жива, і маю силу тримати в руках ручку, я не порушу даного йому слова. Після цієї зустрічі на своїй малій батьківщині ми часто з ним спілкувались по телефону. Останні два місяці життя він дуже хворів, переніс складну операцію, але тримався мужньо.

Він був великим правдолюбцем з непокірним характером. У літературу прийшов як поет. За рекомендацією поетів Максима Рильського і Павла Тичини, був прийнятий в Національну спілку письменників України. Тільки

основні його твори в пізніший період життя і творчості були прозовими. У них він використовував багато автобіографічних сторінок. Значну кількість його творів було надруковано за кордоном — в Австралії, США, де мав багато друзів і прихильників своєї творчості.

Я горджуся тим, що належу до роду, який дав Україні і Шишаччині такого талановитого вільнолюбивого письменника. Мені особливо боляче, бо відмирає коріння мого роду і хоч вже підрослає нове покоління, та чи любитиме воно свій рідний край, свою зневажену і розтопану маленьку батьківщину так, як старше покоління?

Минуло кілька днів з дня

його похорон. А помер Анатолій Андрійович Дімаров (Анатолій Андронікович Гарасюта) 29 червня 2014 року на 93-му році життя. Земля йому пухом і Царство Небесне його воїновичо-непокірній душі. Він до останнього дня свого життя боровся словом проти керівників нашої «незалежної» України. Адже далеко не кожен може відмовитися від нагороди, як це зробив Дімаров, відмовившись прийняти з рук Януковича орден Ярослава Мудрого.

Невдовзі мінає сорок днів з дня його смерті. Я звертаюсь до всіх, хто знав письменника хоча б за його творами, хто цінував його творчість, з проханням поміняти його добрим словом.

**З болем і сумом у серці — член спілки літераторів Полтавщини, письменниця краєзнавець Ольга КУЛАГА.**